

İÇİNDEKİLER

4

EDİTÖRÜN KALEMİNDEN
Remziye Rengim KAHRAMAN

15

KUŞUN YORGUNLUĞU
Zeynep Hilal KARAGÖZ

5

OKUL MARŞIMIZ
Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

16

KÜÇÜK KIZIN FEDAKARLIĞI
Fatma Sare AKALIN

6

SESSİZ DUVAR
Azra DAŞTAN

17

HALILARIN DİLİ
Bilge KAYALAK

7

MERHABA VE ELVEDA
Zeynep Nur BENGÜ

18

ARAYIŞ
Ahsen Nur YILDIRIM

8

DÖNÜM
Zehra BAL

20

KALBİN KAPILARINI ARALAMAK
Beyza Hilal GÖKER

9

SESSİZ VEDA
Gülsima KARATEPE

21

DÜNYANIN ÖBÜR UCU
Mehmet TOPYILDIZ

10

ADALET DÜKKANI
Deva ALBAYRAK

22

HÜZNÜ'L-FİRAK
Abdullah Azzam ÇAĞAP

11

UMUT IŞIĞI
Melisa ÖZKAN

23

GARİP
Huriye Naz KAİM

12

BİLİNMEZLİĞE YOLCULUK
Zeynep Erva ÖZTÜRK

24

TEGAFÜL
Muhammet Hasan ÇAPA

13

GİZEMLİ ANAHTAR
Ayşegül HASANOĞLU

25

KANMA FELEK
Muhammet Hasan ÇAPA

14

AHMET
Hayrettin YILDIRIM

26

KALMAK VE GİTMEK
Tuana ÇELEBİ

İÇİNDEKİLER

27

İNSAN VE DUYGULARI
Beril ERGEN

28

TÜRKÇENİN KORUNMASI VE GELECEĞİ
Beyza Hilal GÖKER , Rabia Nur ÖZTAŞ

30

MAZERET ÜRETME HASTALIĞI
Elif Sümeyye KOCA

31

SESSİZLİK
Beyza Hilal GÖKER

32

AKİF VE NEYZEN
Ali EREZ

33

KIRGIZİSTAN DA NEVRUZ
Fatma Sare AKALIN, Ecrin Nur ABA, Büşra KÖROĞLU, Meryem Gül ECE,
Havva Ceren BÜKE

34

“YILKI ATI” ROMANI ÜZERİNE BİR İNCELEME
Zeynep ELÇİ

35

POLİSİYE ROMAN TUTKUSU
Beyza Hilal GÖKER

37

BİR YOLCULUKTAN DAHA FAZLASI
Elif Zeynep DİREKÇİ

YAPIM SORUMLULARI

Antalya AİHL Adına Sahibi

Mehmet Akif DUMAN

Genel Yayın Yönetimi

Remziye Rengim KAHRAMAN

Yayın Danışma Kurulu

İbrahim ABA

Yayın Kurulu Başkanı

Fatma Sena UZUNTAŞ

Grafik Tasarımı

İrem SATILMIŞ

Mehlika Gül TURGUT

Elif Zeynep DİREKÇİ

Ece KILIÇ

İletişim

Kızılarık Mahallesi 2773 Sokak No:36

Muratpaşa/ANTALYA

www.antalyaaihl.meb.k12.tr

Telefon: 0242 326 31 03

İnstagram: @antalyaihl

Merhaba Sevgili Okuyucularımız,

Katre dergisi olarak 11. sayımızla karşınızdayız.

Dergimiz “Okyanuslara KATRE olmaya geldik.” diyen; farklı alanlara ilgileri, merakları, yetenekleri olan; bir şeyler söyleme arzusu taşıyan öğrencilerimiz vesilesiyle ortaya çıktı.

öğrencilerimiz şiir, öykü, deneme, masal, inceleme gibi farklı tür ve konularla bu sayımıza yön verdiler.

Katkıda bulunan herkesin emiğine, yüreğine sağlık...

Adettendir, sürçü lisan ettikse affola.

Keyifli okumalar dileriz.

Remziye Rengim KAHRAMAN

OKUL MARŞIMIZ

"ÖNCÜYÜZ BİZ"

Liyya Beyza TOPALOĞLU

Kandıramaz bizi bu cehalet çağı
Boyun eğdiremez bize Hak'tan başkası
Korumaktır görevimiz al bayrağı
53'ten beri taşıyoruz sancağı

Bilgide öncüyüz, ahlakta öncüyüz biz
Antalya Anadolu İmam Hatip genciyiz biz

İlmin yoluna dizilen taşlarda adımız
Yetmiş yılın her gününde ışıldarız
İmam hatipli olmak iftiharımız
Ukbaya adanmış tunçtan imanımız

Bilgide öncüyüz, ahlakta öncüyüz biz
Antalya Anadolu İmam Hatip genciyiz biz

SESSİZ DUVAR

Eski bir kasabada, dar bir sokakta, sadece birkaç oda sunan bir pansiyon vardı. Duvarları neredeyse her köşesinden çatlamış, boyası solmuştu. İçeri girdiğinizde sessizlik ve huzursuzluk arasında ince bir çizgi vardı her şey bir şekilde sakin ama bir o kadar da rahatsız ediciydi. Pansiyon sahibi yaşlı bir adamdı gözleri yılların ağırlığı altında zaman zaman kaybolur gibi olurdu. Ama kimse onun geçmişine dair bir şey bilmezdi. Herkes, buraya sadece geçici olarak konaklamaya gelirdi ve çoğu kişi geceyi bir şekilde atlatmaya çalışarak sabah olur olmaz ayrılırdı. Bir akşam pansiyona yeni bir misafir geldi genç adam huzursuz bir şekilde odasına çekildi. Oda da ki bir duvar dikkatini çekmişti. O kadar eski yıpranmıştı ki sanki bir şeyler hapsolmuş gibi görünüyordu her geçen dakika duvarda hissettiği tuhaf baskı daha da artıyordu. Gece ilerledikçe, huzursuzluk içinde yatmaya çalışan adam duvardan gelen fısıldamalar duymaya başladı. Fakat yaşadıklarının gerçek olmadığını düşünerek uykusuzca geceyi geçirmeye çalıştı. Pansiyonun her odasında bir zamanlar aynı huzursuzluğu yaşamış başka insanlar da vardı. Fakat kimse bunun üzerinde durmamıştı. Sabah güneşin ilk ışıklarıyla birlikte genç adam duvarda hissettiği korkuyu bir kenara bırakıp pansiyonun kapısını açtı. Ardında bıraktığı huzursuzluk yıllarca aynı odada kalanların hayaletleri gibi orada kalacak gibiydi.

MERHABA VE ELVEDA

Gece yarısıydı, bahçesinden gelen çıtırtı sesleri onu uyandırmıştı fakat gözlerini açamıyordu. Yalnızlığı seviyordu ya da sevdiğini sanıyordu kim bilir? Yalnız başına vakit geçirmek için geldiği tekin bir kasabadaki küçük bahçeli gecekonduydu yine. Bir zaman sonra açabildi gözlerini, sesler onu gittikçe rahatsız etmeye başladığında yerinden kalktı. Pencereye yaklaştı. Dışarıda ayın ve birkaç lambanın ancak aydınlattığı bahçesinde gözlerini gezdirdi. Sesler kesildiğinde yatağına geri dönüyordu ki sesler tekrar başladı ama bu sefer daha yakından geliyordu, tedirgin oldu. Komodinin üzerindeki vazoyu eline aldı içindeki karanfilleri çıkardı, komodinin üzerine geri koydu. Vazoyu sıkıca kavradı, yavaş adımlarla odasından çıktı. Elini dış kapının kulpuna yerleştirmeden önce derin bir nefes aldı. Kulpu indirdi bahçeye adımını attı, kapıyı kapattı ve ilerledi. Yağmur başlamıştı, sessiz olmaya çalışıyordu. Bir ses duydu "Merhaba..." gözleri kocaman açıldı, nefes alışverişleri kalp atışları gibi hızlandı. Hala yalnızlığı seviyor muydu? Sanmıyordu. El hissetti sırtında itti onu, yere düşmüştü. Bir siluet gördü karanlıkta elinde tuttuğu, ay ışığında parlayan bıçak korkuyu iliklerine kadar hissetmesine neden oldu. Elindeki vazoyu can havliyle adama fırlattı, adam sersemlediğinde kalktı. Evine doğru koştu, gözleri doluyordu. Kapıya geldi. Kulpu kavradı son gücüyle aşağı indirdi, kapı açılmadı. Elleri titriyordu. "Bunu mu arıyorsun?" dedi adam, elinde evin anahtarını tutarken. Güldü, "Söz canın acımayacak." dedi. Son nefesini oracıkta verdi. Yağmur suç mahallini temizledi ama ceset hala oradaydı. Artık yalnızlıktan bütün varlığınca nefret ediyordu ama dünya da bir varlığı kalmadıktan son bunun ne anlamı vardı ki.

DÖNÜM

Güneş ışınlarının odama zorla girdiği günlerden biri. Alarm hala çalarken kalkıp perdeyi kapatıyorum bu haftanın vermiş olduğu yorgunluk ve varoluşumu sorguladığım dönemlerimden olduğumdandır, bari bugün güzel geçsin diye iç çekiyorum. Gözüm kıyafetlerime yönelirken saate takılıyor. Hazırlanıp çıkmam gerek. Yolda yürürken insan çokluğu içimi bunaltıyor. İstemsizce buraya gelişimin zorunluluktan olmadığı günleri anımsıyorum. Dükkanlara çevrilmiş tarihi yapıların dokuları, yeni insan yüzleri, baharatçıların önünden geçerken gelen muhteşem koku... Her şey istekli yapılıncı güzel. Oysa şuan ki bulunduğum durumdan ne kadar da farklı. Düşüncelere dalmış ilerlerken sıyrılmamı sağlayıp ilgi için miyavlayan beyaz kediye bakıyorum. Gerçekten tatlısın ama vakit kaybedemem. Aklımdan geçenleri ve hareketsizliğimden anlamış olacak sürünmeyi bırakınca vapura doğru yoluma devam ediyorum.

Vaporda boş yer bulup oturduktan bir süre sonra yanıma altmışlı yaşlarında bir teyze oturuyor. Yüzümü ona çeviriyorum ama kadın ağlıyor. İnsanlığı henüz yitirmemiş kalabildiğimden yardımcı olmaya ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama kadın her sorduğum soruya bir zamanlar parladığına emin olduğum şimdi ise ışığı gitmiş yaşlı gözlerle cevap veriyor. Bu arada Vapur kalkarken bu şekilde kadına yardım edemeyeceğim sonucuna varıp bir süre bekliyorum kadının ağlaması hafiflediğinde yolda aldığım çiçeği uzatıyorum gülümsemenin bulaşıcılığından bende sebeplendikten sonra kadın konuşmaya başlıyor "Bu benim en sevdiğim çiçek, teşekkür ederim kızım soruna gelecek olursak, kocam hastanede ölmek üzere doktor arar aramaz yola çıktım ama yetişebilir miyim bilmiyorum en güzel ve en kötü günlerimin onun yanında geçtiği hayatımdaki tek insanı kaybetmek üzereyim ve o her zaman benim yanımdayken ben ona son bir çiçek vermeden ve son bir teşekkür edmeden gitmesi içimde çok büyük bir ukte kalacak bu çiçeğin anlamı Bizim hayatımızda çok geniş bir anlam taşıyor. Her dönümümüzde bu çiçekte bizimleydi. Hayatımdaki insanları kaybederken, biricik kızımı toprağa verirken, evlenirken ve sayende onunla ebedi ayrılık." İkimizin de gözünden yaş akarken sessizliği bazen yine o oldu. "Telefonu alır almaz çıktığım için vazodan bir tane aldım ve yolda da aynı durumdan es geçmek zorunda kaldım, iyi ki varsın." Gerçekten ayrılmaya başlarken inme vaktimizin belirten yavaşlamayı hissediyorum.

Bugün bütün yapacaklarımız erteleyip tamamladığım ve kocasını son kez görmek isteyen bir kadınla hastaneye doğru ilerliyorum yolda sakinleşmesi adına temel muhabbetlerden konuşmaya çalışıyorum ve işe yaramış olacak ki cevap veriyor biraz konuştuktan sonra hastanenin bahçesine giriş yapıyoruz

İçeriye girdikten sonra camdan onu izliyorum bir süre sonra anın yoğunluğuna dayanamayıp sandalyelere gidiyorum. Tam o anda ağlama sesi daha da şiddetleniyor.

İki ay sonra...

Artık yeni bir arkadaşım var daha iyi bir arkadaşım var. Daha iyi ve aynı zamanda daha kötü gün geçtikçe hastalığı şiddetleniyor ama kocasının yokluğunu daha fazla göz ardı edebiliyor.

Üç hafta sonra...

Gelen telefon ile teyzenin öldüğünü ve tüm mal varlığını bana bıraktığını öğrenince üzüntüden olduğum yere çöküp hıçkırıklara telefonda konuşan adamı dinliyorum.

SESSİZ VEDA

Elimde bir zamanlar hayallerimin sahibi olan adamın el yazısıyla yazılmış sessiz vedası vardı. Bu mektubun her satırını ezberlemiştim ama her okuyuşumda aynı acıyı hissediyordum. Kağıdın buruşmuş kenarlarına parmaklarımı gezdirdim. Her kelimesinde ihanetinin ağırlığını hissettiğim bu mektubu çantama koydum ve düşüncelere daldım. Neden, neden terk etmişti beni? Oysa beraber ne hayallerimiz vardı. Üniversiteyi bitirdikten sonra evlenecektik, evimiz, bir de bahçesi olacaktı. Ne yazık ki bütün bu düşler birer yalandan ibaretti. Düşüncelerime öyle dalmışım ki, ayaklarım beni onunla hep buluştuğumuz o kafeye götürdü. İçeri adım atar atmaz anılarım gözümde bir bir canlandı. Gözlerindeki yalan pırıltıdan etkilendiğim yerdi burası. Cam kenarındaki boş masaya yerleştim ve çantamdan mektubu çıkardım. O cümle yine dikkatimi çekti. “Seni her zaman seveceğim.” Gözlerim doldu. Eğer beni gerçekten sevseydi, beni terk etmezdi. Dört yıl boyunca bu yalanla kandırılmışım. Bu cümlenin içimde bıraktığı tarifsiz acıyla masadan kalktım. Kapıya doğru yöneldim. Tam çıkıyordum ki, arkamdan gelen tanıdık sesle irkildim: “Demek sen de buradasın.” Yavaşça arkamı döndüm. Evet, oydu. Gözlerine baktığımda aylar önce birbirine aşkla bakan o gözlerden eser kalmadığını anladım. İçimde ne kadar fırtına koparsa kopsun hiçbir şey söylemedim ve kafeden çıktım. O ve tüm anılarımız kafede kaldı.

ADALET DÜKKANI

Bir zamanlar büyük bir şehirde, dar bir sokakta küçük bir dükkan vardı. Adalet isminde olan bu dükkan çeşit çeşit tatlı satılan bir dükkandı. Bu dükkanın diğer dükkanlardan en büyük farkı dükkana giren alacaklı veya kavgalı kişilerin sorunlarını adil bir şekilde çözüyor olmasıydı. Ayrıca aralarında sorun olmayan insanlarda bu dükkana girdiklerinde birbirlerine karşı muhabbetleri ve sevgileri artardı. Herkes bu dükkanın özelliğini bilir ama nasıl böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bilemezlerdi. Birgün dükkana iki genç adam girdi. Çıktıklarındaysa tartışıyorlardı. Bunu gören çevredekiler şaşırdılar çünkü bu dükkandan kötü bir şekilde ayrılan olmazdı. Gençlere yaklaştıklarında ellerinde bir çanta olduğunu gördüler. Bu iki genç dükkana girmeden yaşlı bir kadının çantasını çalmışlardı. Ve ikiside yaptıklarından pişman değillerdi üstelik birbirlerine suç atıyorlardı. Bu durumda dükkanın sihri bile onların kas katı kalplerini yumuşatmaya çare olamamıştı. Çünkü insanlar yaptıkları kötü şeylerden pişman olmadıkça en olağandışı yetki bile onları değiştiremiyordu.

UMUT IŞIĞI

Kasabanın kenar mahallesinde, eski bir gecekondunun önünde, Hüseyin başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Yağmur, gökyüzünden ince ince yağıyor, rüzgarla birlikte yüzüne çarpıyordu. Çatıdan sarkan yırtık muşamba, yağmurdan korunmak için son çareydi ama su artık her yerden sızıyordu.

“Baba, çorba soğudu.” Dedi küçük kızı Elif çatlak bir tabakla kapıda belirirken. Hüseyin başını kaldırdı ve gözleri nemliydi ama yağmur damlalarından fark edilmezdi. “Geliyorum kızım.” Dedi ama kalkamadı. Dizlerinde, göğsünde bir ağırlık vardı. Çaresizlik dediğin şey böyle bir şeydi işte.

Son birkaç aydır işler iyice kötüleşmişti. Fabrikadaki işinden çıkarıldığından beri her şeyini satmıştı; geriye sadece bu eski ev ve kızı kalmıştı. Eşi zaten onları yıllar önce terk etmişti. Yağmur damlaları çatıya düşerken düşünceleri geçmişe kaydı. Bir zamanlar mutluydu, ailesi için her şeyi yapabiliyordu. Ama şimdi elinde sadece yırtık bir muşamba ve umut kırıntıları kalmıştı.

Elif babasının yanına sokuldu. Hüseyin kızının gözlerine baktı. O gözlerde sadece inatçı bir sevgi ve umut ışığı vardı. Ayağa kalktı, muşambayı biraz daha düzeltti. İçeri girerken bir karar aldı. Pes etmek kesinlikle yoktu. Çünkü Elif’in gözlerindeki o ışık, Hüseyin’in en değerli hazinesiydi. Ertesi günler de olumsuzlukla sonuçlanan iş görüşmeleriyle devam etti. Ta ki yardımsever bir işverenle karşılaşana kadar. Adam, Hüseyin’in çaresizliğini gözlerinden anlamış olacak ki çok zorlamadan işe almıştı.

Hüseyin iş görüşmesinin ardından eve doğru yola çıktı. İçindeki umut adımlarını hızlandırıyor. Elif’e güzel haberler vermek ve onu mutlu görmek için sabırsızlanıyordu. Eve vardığında kapıyı iterek içeri girdi. Gözleri hemen Elif’i aradı ama evde hiçbir ses yoktu. Dünkü yağmurun havada yarattığı huzursuzlukla evin içine bakındı. Sonunda Elif’i odasında elinde tek oyuncağıyla halsiz ve yüzü solmuş bir şekilde buldu. Ne kadar bağırsa da sesini işiten yoktu. Küçük kızının eskiden sevgiyle ısılayan gözleri solgun bir şekilde uzaklara dalmıştı.

BİLİNMEZLİĞE YOLCUKUK

Bir zamanlar Konya da yaşayan iki çocukluk arkadaşı vardı. Bu arkadaştan biri Betül diğeri ise Büşra. Birbirlerini küçük yaştan beri tanırılar. Macerayı, keşfetmeyi, yeni yerleri görmeye çok meraklılar. O yıl ki hedefleri bir tren yolculuğu yapmaktı. Elleri hamarattı, bir şeyler yapıp satmayı düşündüler. Aylar boyunca kek, poğaç, simit sattılar. Emeklerinin karşılıklarını almış ve yeterli parayı toplayabilmişlerdir. Bir sabah biletlerini almak için gara gittiler. Aldıklarında içlerinde bir heyecan başlamıştı çünkü hayalleri gerçek olacaktı. Yolculuklarına daha iki hafta vardı. Büyük bir mutluluk ve heyecanla hazırladılar. Beklenen gün geldi sonunda. Sabah erkenden garda buluştular. Hava biraz soğuk ama içleri sıcacıktı. Trene bindiler, heyecanları bir nebze olsun azalmıştı. Bilinmezliğe giden tren yolculuğu başlamıştı. Trenin içi tam hayal ettikleri gibi büyük camlı tahta koltuk ve masası olan bir yerdi. Karşılıklı cam kenarına oturdular. Kendilerini kocaman pencereden dışarıya bakarken, yeşil dağlar ve gökyüzündeki bulutlar arasında kaybolmuş buldular. İlk durakları bir Anadolu köyüdü. Tarlaları süren, keçileri otlatan yaşlı amcalarla, halılar dokunan hanım teyzelerle karşılaştılar, onlarla bol bol sohbet ettiler. Trenin yanına gittiler ama bir arıza çıkmıştı trende, sorunu gidermek için o gece orada kalacaklardı. Bu iki dost misafirperver köylülerin evinde bir gecelik misafir oldular. Köylüler yolcularla çok iyi ilgilendiler. Onlara yöresel yemeklerinden ikram ettiler. Ardından bu güzel akşamın sabahına uyandılar. Erkenden kalkıp onlara kahvaltı hazırlamışlardı. Kahvaltılarını yaptıktan sonra vedalaşıp yolculuğa bütün hızıyla devam ettiler. Yolculuk sırasında yaşadıkları anıları paylaşarak gülüp eğlendiler. Yolculuklarının ikinci durağına yaklaşmışlardı. Orası daha kentleşmiş tarihi bir yerdi. Trenden indiler ve önce tarihi mekanları gezmeye karar verdiler.

Gördükleri karşısında gözleri kamaştı, kocaman kayaları nasıl bu kadar güzel ve detaylı yontmuşlardı ? Hayranlıkla gezdiler. Bu yolculuğu ölümsüzleştirmek için birbirlerine küçük küçük hediyeler aldılar. Hava karardığı için biraz üşüdüler ve çay içmek istediler. Nostaljik bir kafeye geldiler. Bir de ne görsünler liseden arkadaşları Zehra. Orada kendine ait kafe açmış. İçerde doksanlardan kalma kasetler, kasetçalarlar, eskilerden kalma fırınlı soba, duvardaki rafta Neşet Ertaş plakları, yerde otantik bir halı, duvarda asılı kilimin üzerinde dertli bir bağlama... Çok hoş bir havası vardı. Zehra onlara hemen taze çay demledi. Karşılıklı çaylarını yudumlarırken eskileri yad ettiler. Zehra, iki dostu yaşadığı şehri gezdiriyordu. Uzun zaman sonra karşılaşmak onları çok mutlu etmişti. Zehra'nın rehberliğinde eğlenceli kısa bir gezi yaptılar. Tren yolculuğunun son durağına gitmek için trene binmek üzere vedalaştılar. Yolculukları o kadar mutlu ve huzurlu geçiyordu ki dostlukları iyice derinleşiyordu. Ve son durak ; İstanbul. Karadeniz ile Marmara denizini birbirine bağlayan aynı zamanda hayallerimiz ile hedeflerimiz birbirine bağlayan bir köprü ; Temmuz Şehitler Köprüsü. Topkapı Sarayı, Kız Kulesi, kendisine şiir yazılan Gülhane Parkı ... İstanbul' un insanı hayran bırakan sonsuz güzelliği gibi iki arkadaşın dostlukları bu bilinmez yolculukla sonsuzluğa kapı araladı.

GİZEMLİ ANAHTAR

Ağır bir toprak kokusu her tarafı sarmış, bahçeden burnuna kadar gelmişti. Yağmur yağmıştı ne de olsa ilkbahar başlangıcıydı, nisan yağmurları beklenen durumdu. Kalktı uyuşuk adımlarla pencereye geldi, şöyle bir bahçeye bakınıp, doğanın canlanışının heyecanını yaşadı.

Heyecanının asıl sebebi dün masada gördüğü devasa anahtardı. Henüz on yaşındaydı Ayşe ve o anahtar onu devlerin ülkelerine, korsan gemilerine hatta periler diyarına alıp gitmişti. Her ne kadar annesi köy evinin tahta kapısının demişse de bu Ayşe'yi ikna etmemişti.

Bugün büyük gündü. Kahvaltıdan sonra köy evine gideceklerdi. İrkildi, hızlı adımlarla odasının kapısını açıp solondaki yemek masasına doğru ilerledi. Evet anahtar oradaydı, o kapıyı ben açmalıyım diye düşünüyordu. Mutfaktan gelen seslere bakılırsa herkes kahvaltıya hazırды.

Çanakkale'nin Yenice ilçesine bağlı Kıracıba Köyünde artık sadece 3 kişi kalmış. Kaz Dağları'nın eteklerinde olmasına rağmen ekonomik nedenlerle göç vermiş,200 yıllık Kıracıba köyünü yalnızlık sarmış. Babasının verdiği bu bilgiler onu masalların içine iyice gömmüştü. Nihayet bir bahçe kapısının önünde durdular. Annesinin izniyle anahtarı kapıya koyup çevirdi, kalbi duracaktı sanki. Tahta kapıyı itti, içerde eski bir divan, baş köşede bir radyo. İki de sandalye vardı. Ev taştan olunca serin gelmişti Ayşe'ye yada umduğunu bulamamanın hayal kırıklığı ile ürpermişti. Mutfak denilen alanda büyük bir şömine, pencerenin önünde de tezgah vardı. Birden babası ona "Ayşe hayatında hiç şömine görmüş müydün", diye sordu. İzlediği çizgi filmlerinde, okuduğu kitaplardan fırlamış gibiydi şömine. Evet dercesine başını salladı." Onu yeniden yakmaya bu evi yalnızlığından kurtarmaya geldik kızım", dedi annesi.

-Bahçeyi yeniden ekeceğiz, apartmanda sahip olamadığın kedin, köpeğin, tavuğun olacak. Ne dersin? diye sorunca belki devleri, perileri, korsanları bulamamıştı ama kedisi, köpeği olacaktı. Çok mutluydu.

AHMET

“Son durumda elimizde ne var? Hiçbir şey! Ne bir iş ne bir eş ne bir dost... Böyle mi olacaktı sonum, böyle mi olması lazımdı? Ah akılsız kafam ah! Neymiş, yok efendim namus yok efendim haysiyet. Senin neyine ki namus, haysiyet! Madem çok namuslusun o zaman bırakmayacaktın baba ocağını. Çok iyi bir insansın ya sözde vatan evladısın ya hani, adam gibi duracaktın olduğun yerde, babana hizmet edecektin. Tarla süreceksin, ekip biçecektin. Tabii öyle yapacaktım ya! Akılsız kafam, akılsız kafam. Geldim buralara, buralarda yaşatırlar mı beni hiç? Önünü arkasını düşünmeden iş yaparsan olacağı bu.

Aslına iyi de dayandım. 8 mi? Evet evet 8 sene de dayandım aslında. Dayandım dayanmasına da demek ki bir yere kadar. Demek ki dürüstlük bir yere kadar. Ya Ahmet Efendi gördün mü bak mis gibi işin vardı, evin barkın vardı, ailen arkadaşların vardı da sen hepsini elinin tersiyle ittin. Niye ittin Ahmet? Neden olacak ben çok dürüstüm de ondan. Hay senin dürüstlüğün yerin dibine batsın be! Ne olurdu sanki üç tane beş tanesine tamam geç deyiversen, ne olurdu?

Tüm hepsi mi yiyormuş demek? Demek bir ben yemiyormuşum ha! Vay be, vay ki ne vay! En sonunda baktılar bu oğlan buradayken olmayacak, bu bizim işimize çomak sokacak, kaydıldılar ayağımı. Ya, öyle oldu işte Ahmet Efendi öyle oldu!

Sen de bir iki tanesine tamam deseydin, “Devletin mührü bu, yok kötüye kullanamam yok rüşvet yiyemem.” deme-
seydin. Şimdi sıcakık evinde karınla beraber oturuyor olurdun. Ah salak kafam ah!” Ne kadar düşünse ne kadar dizini dövse faydası yoktu Ahmet’e. Farkındaydı bu durumun aslında. Kurtaramıyordu yine de kendini bu düşüncelerden Ahmet. Adeta pişmandı rüşvet yemediği için. Bu hâle gelmişti, getirilmişti. Çünkü işinden dürüstlüğü yüzünden ihraç edildikten sonra etrafındaki tüm insanlar ona yüz çevirmişti. Sebebiyse sadece işinden olması değildi. Asıl sebep işten atılırken üstüne yakıştırılan yolsuzluk süsüydü. Dürüstlüğü yüzünden işinden olmamış gibi tam aksi bir suçu Ahmet’e adeta bir kara leke misali yapıştırmışlar, hayatını mahvetmişlerdi. Demek ki bu coğrafyada dürüstlüğün de her iyi şey gibi bir bedeli vardı. Ahmet ancak işten atıldıktan sonra fark etmişti.

Ah Ahmet ah!

Kimdi bu Ahmet? Ahmet, Bursa’nın küçük bir ilçesinde yaşayan küçük bir ailenin en küçük evladıydı. Ahmet ilk ve ortaokulu ilçede okumuştı. Babası, Ahmet’in kendi gibi zor bir hayat geçirmesini istemediği için okuması taraftarıydı. İlçede lise düzeyinde okul olmadığından Ahmet’i Bursa’ya göndermişti. Ahmet babası sayesinde Bursa’da liseyi ve tamamlamış ve son-
rasında muhtelif sınavlara da girerek memur olmuştu. Ahmet çok mutlu. Ahmet artık devletin memuru ve asla endişelenmesine gerek yok çünkü çok büyük bir suç işlemediği müddetçe her ay devlet ona düzenli maaş verecek. Daha mutlu kim olabilir ki Ahmet’ten. O mutlu olmasında kim olsun.

Ah Ahmet ah!

Senin gibi namusuyla iş yapan insanların dünyası değil burası Ahmet!
Ahmet babası tarafından çok namuslu, dürüst büyütülmüştü. Babasını uzaktan gören ona cahil nazarıyla bakabilirdi belki ama tüm yakın dostlarının bildiği üzere aslında hakikatli bir insandı. Ahmet’e de hakikatli olmayı ne olursa olsun doğruyu yapmayı ve söylemeyi öğretmişti. Bundan dolayı Ahmet okul hayatı boyunca sevilen bir öğrenci, sevilen bir arkadaş olmuştu. Gelip görelim ki okul bitip işin içine para mevzuları girince işler bir anda değişmiş, bizim Ahmet’in dürüstlükleri insanlara batar olmuştu.

Neden batsın ki insanlara dürüstlük?

Batıyor işte. Aynı Ahmet’in arkadaşlarına battığı gibi batıyor.

Öyle bir batıyor ki Ahmet’i işinden, eşinden ediyor; ismini, yüzünü karalıyor. Bu dünya Ahmet gibi insanları kaldıramıyor, Ahmet bu dünyaya fazla. Böyle böyle yitiyor Ahmet’ler. İnsanlık böyle bitiyor.

Ya bir deniz kıyısı ya bir sokak arası Ahmet’in sonu oluyor. Sırf biraz daha güzel arabalara binebilmek için kıyıyorlar Ahmet’e.

Ah Ahmet ah!

Ahmet bu dünyaya fazla geliyor. Ahmet gibisini kaldıramıyor bu dünya!

KUŞUN YORGUNLUĞU

Bir sabah, pencere açık kaldığında, içeriye bir kuş girdi. Küçük, ince kanatları vardı ve uçarken sanki her hareketi ağır bir yük taşır gibiydi. Belki uzun zamandır uçmaktan, belki o bedenini taşımaktan kanatları yorgundu. Odaya girdiğinde, masanın üzerine kondu ve bir süre hiç hareket etmeden durdu, gözleri pencerenin dışına doğru kaydı. Dışarıda, sabah güneşi yeni doğuyordu, rüzgâr hafifçe esiyordu ama kuş sadece pencereye bakakalmıştı.

Bir süre sessizce durdu. Belki de uzun bir yolculuktan dönüyordu, kimse bilmiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı; o da yorgunluğuydu. İçine girdiği odaya baktı, dört duvar arasında bir anlam bulmaya çalıştı. Pencere, bir çıkış gibi görünüyordu ama aynı zamanda dışarıdaki masmavi gökyüzü ve özgürlükle arasında bir engel gibiydi de. Ancak kuş, bir türlü dışarıya çıkan o adımı atamıyordu.

Zaman geçtikçe, kuş kanatlarını hafifçe çırpıyordu ama her çırpışında bedeni daha da zorlanıyordu. Sanki her kanat çırpışıyla biraz daha tükeniyordu. Dışarıdaki dünya, içinde olduğu odadan çok farklıydı, ama kuş burada, bir süre daha odanın içerisini inceleyerek varlığını sürdürmeye devam etti. İçten içe artık dışarı çıkmak istiyordu, ama yorgunluğu buna engel oluyordu.

Pencereyi tekrar inceledi, camın diğer tarafındaki dünyayı izledi. Fakat her an giderek artan bir yorgunluk vardı içinde. Uçmak istiyordu, ama kanatları ona engel oluyordu. Sanki bir adım atsa, yere düşecek gibiydi ve bundan korkuyordu. Ama o kadar uzun süre beklemişti ki, artık bir şey yapmak istedi. Odaya bir kez daha göz attı ve sessizliğin içinde kararını verdi.

Sonunda, derin bir nefes aldı. Kanatlarını açtı, bu sefer daha güçlü, daha kararlı hissediyordu. Pencereyi geçti, dışarıya adım attı. Hafif bir rüzgâr kuşun küçük bedenini okşar gibi titretirken, içindeki yorgunluk bir anda uçup gitti. Yavaş ve kararlı bir şekilde gökyüzüne doğru yükseldi. Uçarken, odaya ve pencereye son bir kez baktı. Usulca uzaklaştı, ama artık hafifti, özgürdü ve en sonunda pencere, tekrar boştu.

KÜÇÜK KIZIN FEDAKARLIĞI

Ahmet iyilik seven biriydi. Bu yüzden boş zamanlarında bir dernekte gönüllü olarak çalışıyordu. Günlerden bir gün dışarıda şiddetli yağmur varken, içeriye sıırıslıklam ıslanmış bir kız çocuğu girer. Soğuktan üşümüş ve titrek bir sesle “Bir mont ve bir çift ayakkabı alabilir miyim?” diye sorar. Ahmet elbette ona yardımcı olabileceğini ama yanında neden bir büyüğünün olmadığını sorar. Küçük kız da ailesinin çalıştığını ve vakitleri olmadığını söyler. Küçük kız almak istediği mont ve ayakkabıyı seçer. Ahmet bunların ona küçük olacağını belirtmesine rağmen küçük kız ısrarla almak ister. Ahmet eşyaları paketleyip kıza teslim eder. Birkaç gün sonra Ahmet sabah uyandığında dışarıdaki havanın sağanak yağışlı olduğunu görür. Paltosunu giyer, şemsiyesini alır işe gitmek için yola koyulur. Yolda yürürken geçen gün derneğe gelen küçük kıızı görür. Küçük kızın yanındaki çocuğun üzerinde kızın seçmiş olduğu mont ve ayakkabıyı giydiğini fark eder. Küçük kıza baktığında ise ayaklarına farklı renklerde muşamba bağladığını, üzerine de ıslanmamak için muşamba örttüğünü görür. Ahmet hızlanarak yanlarına yaklaşır ve küçük kıza korkutmadan seslenir. Küçük kız

Ahmet'i görünce onu tanır ve utangaç gözlerle bakar. Ahmet neden o gün kendisi için bir şeyler seçmediğini sorar. Küçük kız da kardeşinin mont ve ayakkabısı olmadığı için okula gitmek istemediğini bu yüzden utandığını söyler. Ailesinin çok çaresiz olduğunu ve iş bulamadığını söyler. Ahmet bu çaresiz aileye çok üzülür. Küçük kızın kardeşi için yapmış olduğu bu fedakarlığa hayran kalır. Önce kızın da ihtiyaçlarını görmek için derneğe giderler, sonrasında Ahmet küçük kıza ailesi için elinden geleni yapacağına söz verir.

HALILARIN DİLİ

Her yaz gittiğimiz bir yazlığımız vardı. Daha doğrusu köyümüz biz Konya’da yaşıyoruz, köyümüzse Isparta’da. Isparta yemyeşil kırmızı güllerle kaplı lavanta bahçelerinin kokusunun taa şehrin içine kadar indiği harika ve hala eski değerlerini kaybetmeyen bir şehir. Tarihi yerler , doğal yerler, camiler o kadar fazla ki sanki cennete yaşıyoruz resmen tarih kokuyor. Oraya gittiğim de en çok dikkatimi çeken gül kolonyaları nereye gitsem peşimi bırakmıyor ama o kadar ferahlatıyor ki sanki rüzgar o kokuyla yüzüme çarpıyor. Çocukluk arkadaşım Alaz’ la en sevdiğimiz koku, bayramlarda sırf gül suyu için misafirliklere gittiğimizi biliriz. İkinci olarak en beğenip merakla izlediğimiz o dillere destan halı dokumalarıydı. Bazıları çiçek bahçesi gibi rengarenk bazıları ise yanmış kömür ya da odun gibi koyu olurdu. Bir gün anneme dedimki “Arkadaşların sürekli halı dokuyor ellerinde yeterince halı var neden devam ediyorlar?” Annem ise ”Bazen insanlar hissettikleri duyguları kimse ile paylaşmaz onlarda o hisetikklerini halıya dökerler”dedi. Aslında halılarında bir dili varmış aynı insan dili gibi konuşuyorlarmış. Buda halılarla insan dili gibi bişeymiş. Sonra annem devam etti “Mesela Melek teyzen her zaman koyu renkli halı dokur çünkü ailesi çok uzakta eşiyle evlendikten sonra burada yaşamak zorunda kalmış gurbet acısı çekiyor ailesini ise çok özliyor. Ya da Yüsra ablan sevdiğinden ayrı kalmış oda askere gittiği için onu bekliyor o yüzden rengarenk ve sürekli geçişli halılar yapıyor. Yani Mira’cım gurbet acısı da zor, insanlar acılarını veya duygularını halılarla aynı insan diliyle konuşuyormuş gibi dokuyorlar” bunu duyunca çok şaşırdık Alaz’ la bütün yaz dokunan halıları izledik. Yaz bitince de Konya’ya geri döndük. Alaz’ la bütün yazımız harika geçti ve çok şey öğrenip çok eğlendik.

ARAYIŞ

Tuttuğu pansiyonun son günüydü. Uyumamıştı, uyuyamamıştı yine. Şişmiş gözleri duvarla bakışıyor, konuşuyordu sessizce. Cevap vermemesi canını yakıyor, yalnızlığını, huzursuzluğunu, kederini artırıyor, suçluluk hissini daha da körüklüyordu. “Seçimim doğru mu? Tekrardan görebilecek miyim hatırı kalmış o kahve gözlerini?” düşüncesi günlerdir onu sarmış, boğuyordu. Hızlı hızlı çarpan kalbinin yanı sıra uzaklardan, boğuk ve kısık bir uğultu işitiyordu kulakları. Duvara çakılan bir çivi, hastanın dizine vurulan bir tokmak yoksa bir çocuğun oyuncağını yerlere çalması mıydı bu ses? Sonradan anlamıştı. Gerçek dünyaya geri döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla ayağa kalktı; oturduğu pansiyonun üstünlükörü temizlenmiş yatağından. Bir iki adım sonrasında eli kapının kolunu kavradı, bükte ve açtı. Karşısında pansiyon görevlisi ve artık gitmesi gerektiğini ima eden birkaç çift söz, kafa sallama ve yine yalnızlığın getirdiği huzursuzluk. Buna daha ne kadar dayanabileceğini düşünürken bir ses daha duydu, dışarıdan geliyordu. Ayakları ondan habersiz adım atmış; pansiyonun minik, puslu penceresinin yanına getirmişti. Birkaç saniye camdan bakındı ve duyduğu sesin kaynağını buldu. Sadece birkaç metre ileride, kürkçü dükkanının satışlarını engellemek istercesine önüne kurulmuş bir adamın kemanından geliyordu bu ahenk. Melodisi o kadar hoştu ki notaların gözünde canlanan o müthiş dansı zihnine kazındı.

Bu müziği daha önce hiç duymamıştı lakin ona öyle bir huzur vermişti ki içini bir heyecan bir umut kaplamıştı. Eline buruşmuş ama işine yarayacak bir kâğıt parçası ve bir kalem aldı. Yazdı içinden dökülenleri. Yazmayı bitirince eşyalarını hızla toparlayıp duvarları dertlerini dinlemiş pansiyon odasından ayrıldı. Postaneye uğradı ve yazdığı mektubu gönderdi ona.
(...)

Mektubun üzerinden ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordu. Bu kaçınıcı sabah, bu hilalin kaçınıcı doğuşu, bu hangi ay, hangi mevsim, hangi yıldız? Tek bildiği aradan çok uzun zaman geçtiği idi. Günden güne hissettiği yalnızlık, huzursuzluk, kaygı ve heyecan katlanarak artıyor, zaten yarım olan kalbine ağırlık yapıyordu. Postaneye yüzlerce kez gitmiş, görevlileri eğer ona mektup gelirse ceviz ağacının oraya getirmelerini sıkı sıkı tembihlemişti lakin bırakın yanıt veren mektubu; umut veren bir kuş, huzur veren bir hava ne de güzel kokan bir çiçek hissetmişti burnu.

Ceviz ağacının altında belki gelir dediği mektubu yine bekliyordu. Ne de olsa Allah’tan ümit kesilmezdi. Onu göremese bile her duasında onun iyi olması vardı. Zaten o iyi olsun da, diyordu gerisi varsın benim başıma.

Gözünü ayırmadığı postane kapısından biri ona doğru gelince sendeledi. Doğru mu görüyordu gözleri, bir mektup mu vardı ona? Peki bu yağmur neyin nesiydi? Mektubu ıslanacaktı! Hemen mektuba ulaşabilmek için o da adım attı.

Genç adam her zamanki üniformasıyla karşısına dikilmiş ona acıyarak bakıyordu, konuşması gerekmez miydi? Ne bekliyordu? Konuşsaydı ya. Kalbinin heyecandan çırpınışını, yüzünün solukluğunu, bedeninin yorgunluğunu görmüyor muydu bu genç adam?! Veya bilmez miydi kalp ağrısını, bitip tükenmişliği?

-Merhaba, beyefendi.

Sonunda, sonunda iki kelam edebilmişti! Kendince bir ders vermek amacıyla bir süre sessiz kaldı, ardından kafa salladı.

-İyi misiniz diye soracaktım. Haddime değildir, bilirim. Lakin merakıma yenik düşüp...

Duymuyordu ki. Onu sadece yağmurun izin verdiği kadar inceliyor, mektup verip vermeyeceğini sezmeye çalışıyordu.

-Beyefendi, beyefendi!

Dikkat kesildi.

-Neden ağlıyorsunuz?

Ne? Ağlamak mı? Ne ağlaması o hiç ağlamazdı ki! Kör müydü gözleri? Yağmuru gözyaşı nacak kadar mıydı? Sabır dilercesine elini yüzüne koyduğunda anladı, o gerçekten ağlıyordu. Rezil olduğunu iliklerine kadar hissetti. Çimlerin üzerine öylece bıraktığı valizini bir çırpıda aldı ve oradan hızlıca uzaklaştı.

(...)

Zaten evlerin dip dibe olduğu dar İstanbul sokakları ona daha dar geliyordu. Paniği kalbine zarar vermeye başlamıştı. Böyle devam ederse hastanelere düşmesi kaçınılmaz bir durumdu. Çarpıntısını kontrol edemeyince bir köşeye yığılı verdi. Derin derin nefes aldı. Kafasını kaldırdı, etrafa bakındı. Renksiz binaları, çocuksuz sokakları ve kasvetli insanları görmek midesini bulandırdı.

Dayanamadığını fark etti, olmuyor diyordu içinden “Olmuyor, yapamıyorum.” Ayağa kalkıp kalbinin onu götürdüğü yere gitmeye karar verdi. Tren istasyonuna vardı. Bilet sırasına girdi ama zaten yol boyunca tek düşündüğü nasıl bilet alacağıydı. Düşüncelerinden sıyrılıp ona bakan adama döndü. Delici bakışlarından rahatsız olup konuşmaya başladı.

-Ankara'ya gideceğim a-

-1200tl

Son kuruşunu da sabah bir kuru simide verdiğini bilse de ceplerini kontrol etti. Bu hareketi adamın gözünden kaçmamıştı, uğraşmak istemeyerek.

-Veresiye çalışmıyoruz beyefendi, dedi.

Adamın tavrı sertti, onu zorlayamazdı. Bilet sırasından ayrıldı. Sıradan çıkarken ceplerinin boş oluşu ona hayatının en kötü anını tekrar hatırlattı. Sabitlenmiş saçlar, jilet bir takım, tatlı çikolata ve kırmızı güller. Evlenecekler, sonsuza kadar mutlu olacaklardı. Babası “Adam olmayana kız vermem ben.” Demişti de vermemişti kızını. O zengin değildi ama iyi kötü eve ekmek getiriyordu, bu yetmez miydi? İlla fiyakalı arabalar, lüks evler mi gerekiyordu iki sevdalının mutlu olabilmesi için? Sevdiğinin dolan toprak rengi gözleri hatırından gitmiyordu. O günü düşünmesine mâni olan derin bir kalp ağrısı hissetti. Bacaklarının gücü onu ayakta tutmaya yetmemişti. Etrafına toplanan insanlardan ziyade masmavi gökyüzüne baktı son kez. Geleceği için miydi bu parlaklık? Belki de hep böyleydi de fark edememişti.

(...)

O gün beklenen mektup gelmişti. Postacı, zavallı adamın hiçbir zaman öğrenemeyeceği o müjdeli mektupla ceviz ağacının yanına gitti. O günden beri aklından çıkaramadığı adamı bir daha görmedi, göremeyecekti. Postacı ceviz ağacına uzun uzun baktıktan sonra kimsesiz mektubu oraya bırakıp uzaklaştı.

KALBİN KAPILARINI ARALAMAK

Küçük bir kasabada, Minik adında, kendi halinde bir köpek yaşırdı. Minik' in kocaman yüreğinde bir özlem duygusu vardı. Aslında hiçbir yere gitmese de hep bir kapının arkasında kalmışlık hissiyatı vardı. Kapı sanki hayallerine, cesaretine en çok da özgürlüğüne açılıyordu fakat o bir türlü aralayamazdı.

Bir gün Minik açlığın sadece yiyecek eksikliği olmadığını fark etti. İçinde gittikçe büyüyen bir boşluk hissiyatı vardı. Minik o boşluğu kapatmadıkça kendi yolunu bulamayacağını anladı. “Bu kapıyı açmalıyım” dedi kendi içinden. Yani korkularını, tereddütlerini bir kenara bırakmalıydı ve onu tutan engelleri aşmalıydı.

Böylece bir sabah gözlerini açar açmaz kalbinin kapısına bir adım attı. Küçük ama cesur bir adım. Her gün kendine koyduğu sınırları, endişeleri, güvenlik alanlarını bir bir yıkmaya başladı. Her geçtiği sınır. Kalbinde bir odanın kapısını açıyordu sanki. Önce hayallerine sonra kendine olan inancına ulaştı.

Ve bir gün geldi, Minik açlığını unuttu. O açlık artık yalnızca ruhunu özgür bırakmanın ateşiydi. O gün, Minik aslında bir kapıyı değil, kendi yolunu açmıştı ve o yolda yürümeye başladığında, dünya onu hiç olmadığı kadar geniş ve açık görünüyordu.

Bir gün kasabanın en yaşlı köpeği ona yaklaştı ve “Minik, senin bu değişiminin sırrı nedir?” diye sordu. Minik hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. “Kapılar bazen bizi dışarıdan değil, içeriden kilitler, ben korkularımı aşip içimdeki kapıları açmayı öğrendim” Yaşlı köpek , Minik' in gözlerindeki kararlılığı gördü ve ona “ O zaman şimdi en büyük kapı var” dedi. “Kendi kabuğundan çıkıp başkalarına açılmak, kasabada yardıma ihtiyacı olan bir çok ruh var. Tıpkı senin eski halin gibi. Eğer onlara el uzatırsan, açılmamış kapılar aranabilir.”

Bu sözler Minik' e yeni bir yol gösterdi. Artık sadece kendi içindeki kapıları değil, başkalarının kapılarını Aralamak için de oradaydı. Böylece her gün, kasabanın en ürkek köpeğiyle konuşmaya başladı. En yalnız olanına yoldaş oldu.

Her yürek kapısının ardında, Minik' in zamanında hissettiği gibi bir boşluk hissi vardı. Ama Minik' in varlığı onlara güven ve umut verdi. Gün geçtikçe Minik kasabanın en sevilen köpeği oldu . Artık yalnız kendi ışığı değil, diğerlerinin ışığı değil , diğerlerinin de ışığı bulmasını sağlamıştı. Kapıları aralarken, kendi içinde hiç hissetmediği kadar huzur buldu.

Ve böylece Minik, kalplere açılan kapıları aralayan bir rehber oldu. Bu yolda ilerledikçe, her gün yeni bir kapının ardında bir dostluk, bir cesaret ve bir umut buldu.

“Umudunu kaybettiğin an, her şeyini kaybedersin.” ~Tolstoy

“İnsan, ancak başkalarına yardım ettiğinde kendi içindeki boşluğu doldurur.” ~Dostoyevski

“Özgürlük korkuların bittiği yerde başlar.”

Dünyanın Öbür Ucu

Bir çocuk düş gördü, güzelı umdu,
Sessizlik yankıydı, sokaklar soldu.
Ana bağırırken, gök yere vurdu,
Vıdanın sesine kıyıldı, yazık!

Bombalarla bitti hayatın yolu,
Bir nefes kesildi, kolları koptu.
Zaman susturdu zalımın soyu,
İnsanın özüne kıyıldı, yazık!

Asırlarca ne yazdı o taş, duvarda?
Kımın suçu büyük, kım vardı orda?
Kan oldu dünya, insanlık harapta,
İnsanın sözüne kıyıldı, yazık!

Bir soyu karası bastı bu yurdu,
Gök ağlar, yer ağlar, kuruyan kurda.
Feryadıdır bir ananın oğluna,
Soyu tükenene kıyıldı, yazık!

Savaşlar bitmedi, cevherler söndü,
Savaştıranlar dedi: "insanlık öldü."
Masumlar feryat bastı, gökler döndü,
Ana kuzusuna kıyıldı, yazık!

Ne ocak tüttü, ne yandı bir ışık,
Yok olmuş bu kentler, durum apaçık.
Açlıktan kalmış bir deri bir kılçık,
Binlerce masuma kıyıldı, yazık!

Şimdi bir toprak var, mezar mı? Değil.
Ateştendir kokusu, insanlar sefil.
Ellerim uzanır arşa, fakat bıl:
Hakkı haykırana kıyıldı, yazık!

Masumlar dünyaya oldu ıntızar,
Beklenmedik gıttılar apar topar.
Vüsal olacağız cennette, ey dostlar!
Bırak! Dünya onlara kalsın, yazık!

Mehmet TOPYILDIZ

HÜZNÜ'L-FİRÂK

Firak acısının feryatları içerisinde yanıyorum,
İhtiyak içerisinde seni arıyorum.
Serapların dolanır etrafta, gerçeği bulamıyorum,
Elem, keder dolu etraf, mihnetle uyanıyorum.

Tek dokunuşunda ısınan ellerim,
Girmiş ateşlere ama hâlâ üşüyor, kasvetteyim.
Zifiri karanlıkta peykerinin süreyasını gören gözlerim,
Ziyalarda âmâ olmuş, müteessirim.

Kalbimde bir sızı var, adı müfarakat,
Değil bu acı, keder ve elem muvakkat.
Nasıl geçecek bu kadar feryat ve bu hayat?
Ben bile anlamıyorum, bedenim mi, ruhum mu mat?

Bir zamanlar bizim olan huzurun çığlıklarını duyan geceler,
Şimdi ise hüsrana bıraktı kendisini, atmaz kalpler.
Tek kalan artık sensizliğin, sessizliğine ait sesler,
Safasını yitirmiş yıllar, matemle oluşan izler.

Abdullah Azzam ÇAĞAP

GARİP

*Bugün bir garip içim,
Sanki kuşlar pırpır edercesine,
Gökler sesimi dinlercesine,
Yağmurlu bir günün alevi etrafı sarmışçasına,*

*Bugün bir garip içim,
Sanki sesini duymuşçasına,
Kokunu içime çekmişçasına,
Sanki gözlerinin içine bakmışçasına,*

*Bugün bir garip içim,
Sanki denize dalmışçasına,
Okyanusların ortasından kurtulmuşçasına,
Sanki maviler nefesim olmuşçasına,*

*Bugün bir garip içim,
Sanki adını duymuşçasına,
En sevdiğin rengi öğrenmişçasına,
Sanki hayatın ben olmuşçasına,*

*Bugün bir garip içim,
Sanki varlığını hissetmişçasına,
Sanki yokluğunda kaybolmamışçasına,
Aşık olmuşçasına garip.*

Huriye Naz Kaim

Tegafül

*Işıl bir yaz bildim, her yanını çiçekle bezdim,
Hazân mı serdim üstüne, hepsini kuruttum, ezdim?
Her gece, yitik düşler içinde uykudan ferâgat ettim;
Sözümü esirgemem, üftâdeyim, derdimle biçâreyim.*

*Kimi nazm eder, gönülleri ateşe salar,
Kimi aşkı vird eyler, canı nâr ile dağlar.
Benim sözümse rindânedir, sakîrâne akar;
Hoşa gider belki, gönüllere dokunur nidâlar.*

*Bir nâra yankılanır içimde, sükûtla örtülür,
Feryâdım içten içe yükselir, derûnuma gömülür.
Kelâmlar kifâyetsiz, manâlar meçhul kalır,
Kendi diyârımda gurbettedir elem deryâsı.*

*Her gece, yalnızlığın âhı içinde döndüm durdum,
Zihninden firâr etti rüyalar, kalbime mâtem koydum.
Sözlerimi mühürledim, derdime zincirler vurdum,
Feryâdım bir köz oldu, serzenişimle savruldum.*

*Tükenir mi bu keder, nihâyet bulur mu seher?
Her nefes karanlık sarar beni, köhne bir sefer.
Bu fânî dünyada her adım zâhir bir heder,
İçimde zindan var, zehri damla damla ezer.*

*Beni çözmek için aynama nazar gerek,
Lâkin ol ayna, sûretsiz bir meçhule çelenk.
Sûretler birer birer silinir zaman girdâbında,
Tegâfûlde bulur benlik, hakîkati saklı muamma*

Muhammet Hasan ÇAPA

Kanma Felek

Kanma, felek her âşıkı himmetle şâd eder,
Himmetin erişmediği gönüller figân eder.
Her âşık vuslat arar, hasreti bir yâd eder,
Himmetle yol bulunmazsa aşkını duman eder.

Kanma ki her söz, her dilde merhametle parlar,
Söz vardır, kalbi değil, göğü bir yük dağlar.
Merhametsiz diller, gönül kapılarını bağlar,
Dil susar, gönül yanar, yollar tenhâya ağlar.

Kanma ki felek, her âhı göklere taşır,
Kimi âh, bir kuyuda yankısını aşır.
Âşıkın feryâdı bazen duâyla karışır,
Himmetle buluşursa gönüller yaraşır.

Kanma ki dünya, her baharı huzurla donatır,
Kimi çiçek solarken, kimi gönül kanatır.
Himmetten nasip alan saadeti yaratır,
Nasipsiz gönüllerse bir ömür boyu yanatır.

Muhammet Hasan ÇAPA

KALMAK VE GİTMEK

Sokakta ıslanmışım yürüyorum.
Beni ıslatan yağmur mudur yoksa gözümde akan mı
Bilemem.
Soğuk rüzgarlarda aradım gözlerini
Artık ne ısıltılı sabahlar ne de parıldayan gözler yoktu.
Ben severdim
Dipsiz kuyu gibi düştüğüm gözlerini,
Güldüğünde çıkan sevimli sesleri.
Sevdiğim diğer şeylerden
Belki de kendimden çok
Severdim seni.
Gözlerime bakıp
Bir kalbim var da içinde bir sen yok dediğinde
Şüphe ettim kalbimden
Benim sevdiğim kalpten çok uzak, çok yoksunsun.
Kaçmak istedim
Başka bir hayat, başka bir evren
Bulmak istedim
Her şeyin bittiği gün
En çok senin kal demeni istedim
Ama ilk git diyen sendin.
İşte o gün anladım
Ben senden çoktan gitmiştim.

Tuana ÇELEBİ

İNSAN VE DUYGULARI

Hepimiz mutlu olmak isteriz değil mi? İşte size mutluluğun sırrını veriyorum, dikkatli okuyun!

Şehrin en işlek caddesine gittiğinizi düşünün. Oradaki yüzlerce insanın yüz ifadelerinden duygularını, kişiliklerini, yaşanmışlıklarını, hayattan aldıkları darbeleri ve o darbelerden kalan izleri tahmin etmeye, anlamaya çalışın. Emin olun, her bir yüz size farklı bir hikâye anlatacaktır. Kiminin güzel, kiminin kötü bir hikayesi olacaktır. Ancak, bu hikayede ki duyguları bugüne taşıyanlar olduğu gibi, geride bırakanlar da olacaktır. Geride bırakanlara baktığınızda o anki duyguları ve andan aldıkları hazzın, geçmişini geride bırakmanın hafifliğiyle güzelleştiğini görürken; geçmişini bugüne sırtında bir yük çuvalı gibi taşıyanların ise o çuvalın altında ezilmeye mahkum kaldıklarını göreceksiniz.

Bunların yanında geleceği düşünenler de olacak elbette. O insanlara bakınca göreceksiniz; akıllarında bin bir cevapsız soru, cevapları çok uzakta olan sorular; büyüyünce ne olacağım? yarın yemek yiyebilecek miyim? yazılılar başlayacak ne yapacağım ben? acaba sayısal mı yoksa sözel mi seçsem? gibi sorular göreceksiniz ve bunların içinde sıkışıp kalan bir çok insan. Bu da o ana değil geleceğin endişesine kapılmamıza sebep olur. Bu yüzden geleceği düşünmek de andan aldığımız hazzı azaltır.

O caddedeki insanların çoğunun sırtındaki yük çuvalı altında ezildiklerini, gelecekleriyle ilgili sorularla çıkmazın içine girdiklerini; çok azının ise geçmişini geçmişte bırakabilmenin hafifliği ve geleceği şimdiden düşünmeyerek , şimdiye ana odaklanmanın tadını çıkardıklarını ve mutlu olduklarını göreceksiniz. O çoğunun aklıda, dün yaşanan bir kavga ya da içinde kalan bir duygu gibi, geçmişte kalan, bir daha gelmeyecek ve değiştiremeyecekleri bir şeyler yada gelecek ile ilgili sorular dolaşıyordur eminim olun. Ama hiçbir zaman o şeyleri değiştiremeyeceklerini geçmişin geçmişte kaldığını geri gelmeyeceğini geleceği bilemeyeceklerini tam anlamıyla bilseler ve tüm varlıklarıyla, her şeyleriyle o ana odaklansalar ne kadar da mutlu ve huzurlu bir insan olacaklar. Keşke o

ana odaklanınca ki o mutluluğu huzuru tatsalar eminim ki bir daha geçmişte kalan değiştiremeyecekleri şeylere takılıp kalmazlar. Bununla ilgili Gustave Flaubert "Geleceği düşünür eziyet çekeriz, geçmişini düşünüp geride dururuz, işte bu yüzden, şimdiki zaman elimizden kaçır gider." demiş. Aslında bu iki satırlık cümle benim sizlere anlatmak istediklerimin özetidir.

Bahsettiğim şeyler bir insanın mutlu olması için gereken en temel şeydir. İşte size mutluluğun sırrı; ana odaklanmak. Ancak bu o kadar da kolay değil sanırım. Eğer o kadar kolay olsaydı, eminim ki bunu bütün insanlar yapardı. Ve çevremizde; sadece hayatını, geçmiş ve gelecekte olaklardan şikayetçi olmakla geçiren insanlardan ziyade; mutlu, huzurlu, topluma ve ülkesine faydalı insanlar var olurdu. Peki bu şeyi nasıl yapacağız diye sorarsanız, işte bu sorunun cevabı bende değil, sizde. Bu soruyu kendinize sormalısınız.

TÜRKÇE`NİN KORUNMASI VE GELECEĞİ

Dilimizin yalnızca bir iletişim aracı olmanın ötesinde, kültürümüzün, kimliğimizin ve tarihimizin bir parçası olduğunu hatırlatmaktır. Türkçe, yüzyıllar boyunca farklı coğrafyalarda gelişmiş ve zenginleşmiş, köklü bir geçmişe sahip olan dillerden biridir. Ancak günümüzde küreselleşme ve teknolojinin etkisiyle, yabancı dillerin baskısı artmış ve dilimizin geleceği tehdit altına girmiştir.

Dili koruyan, geleceğini korur. Türk insanının geçmişine ve kültürüne bağlılığı, dili yaşatmasıyla mümkündür. Ancak milletimiz, özellikle son yıllarda, en temel insancıl özelliklerden biri olan dile yeterince önem vermemiştir. Türkçede öz Türkçe olarak bildiğimiz birçok kelime, batı dillerinden gelen kelimelerle yer değiştirmektedir. Özellikle teknoloji, medya ve sosyal hayatın etkisiyle dilimize hızla giren yabancı kelimeler, Türkçenin saf yapısını bozmakta, kelime hazinemizi daraltmaktadır. Bu durum, zamanla kültürel erozyona yol açabilir ve dilimizi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalabiliriz.

Bir dili kaybetmek, yalnızca o dili konuşan toplum için değil, tüm insanlık için büyük bir kayıptır. Dil, yalnızca kelimelerden oluşmaz; bir milletin tarihini, kültürünü, düşünce tarzını ve değerlerini taşır. Türkçe, zengin bir kültürel mirasa sahip, köklü bir dildir. Ancak bu dilin kaybolması, bu mirasın da yok olmasına sebep olabilir. Bu sebeple dilimizi korumak, kültürümüzü ve kimliğimizi korumak anlamına gelir. Fransız İhtilali sonrasında, milliyetçilik akımlarıyla birlikte birçok ulus, kendi kimliklerini oluşturma yoluna gitmiştir. Bu süreçte dilin birleştirici ve kimlik kazandırıcı rolü vurgulanmış, özellikle Fransızlar, kendi dillerini koruma ve yayma politikaları geliştirmişlerdir. Fransızca, bu dönemde yalnızca bir iletişim dili olmaktan çıkmış, aynı zamanda Fransız kimliğinin bir simgesi haline gelmiştir. Türk milletinin de kendi diline sahip çıkması ve yabancı kelimelerin istilasına karşı bilinçli bir tutum sergilemesi gerekmektedir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözünü hatırlamakta fayda var: "Türk milleti, dilini yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır." Atatürk'ün bu sözü, dilimizin korunması gerektiğine dair önemli bir hatırlatmadır. Çünkü dil, bir milletin varlığının temel taşlarından biridir. Türk dili, dünyanın en güzel ve en zengin dillerinden biridir. Bu nedenle, onu yaşatmak ve geliştirmek hepimizin sorumluluğundadır.

Türkçenin korunmasında eğitimin rolü büyüktür. Okullarda ve eğitim kurumlarında dil bilinci aşılmalı, Türk dili derslerine daha fazla önem verilmelidir. Dilin doğru ve etkin kullanımı, öğrencilerimize kazandırılmalı ve günlük yaşamda bu bilincin yerleşmesi sağlanmalıdır. Aynı şekilde, öğretmenler de dilin doğru kullanımına özen göstermeli ve öğrencilere bu konuda örnek olmalıdır. Ayrıca, medya organları, televizyon programları, diziler ve dijital platformlar da Türkçeyi doğru kullanarak topluma örnek olmalıdır.

Türkçeyi Nasıl Koruyabiliriz?

Peki, biz bireyler olarak Türkçeyi korumak için neler yapabiliriz? Dilimizi doğru kullanmak için atabileceğimiz birçok adım var.

Gereksiz yabancı kelimeler yerine Türkçe karşılıklarını kullanmalıyız. Günlük hayatımızda sıkça kullandığımız yabancı kelimelerin yerine Türkçe karşılıklarını tercih etmeliyiz. Örneğin, “check etmek” yerine “kontrol etmek”, “download” yerine “indirmek”, “selfie” yerine “öz çekim” gibi Türkçe karşılıklar kullanarak dilimizin zenginliğine sahip çıkmalıyız. Bu, dilimizin bozulmasını engellemek için önemli bir adımdır. Ayrıca, dilimizi doğru kullanmak, iletişimi de güçlendirir ve toplumsal bağları kuvvetlendirir.

Genç nesillerin Türkçeyi doğru kullanmalarını sağlamalıyız. Özellikle sosyal medya ve dijital platformlarda Türkçeye özen gösterilmesi gerektiği konusunda gençleri bilinçlendirmeliyiz. Bugün, dijital medya ve sosyal ağlar, dilin yayılmasında önemli bir etkiye sahiptir. Gençlerin dil bilinci kazanması için sosyal medya fenomenlerinin, influencerların ve popüler kültürün etkisiyle bu platformlarda doğru Türkçe kullanımının teşvik edilmesi gerekmektedir. Ayrıca, dilin doğru kullanımı konusunda gençlerin katılımıyla çeşitli projeler ve kampanyalar düzenlenebilir.

Yerli edebiyat eserlerini ve Türk yazarlarını desteklemeliyiz. Türkçe’nin zenginliğini daha iyi kavrayabilmek için yerli edebiyat eserlerini okumalı, Türk yazarlarını daha fazla tanımalı ve tanıtmalıyız. Türk edebiyatı, dilimizin derinliğini anlamamıza ve kültürel mirasımızı korumamıza katkı sağlar. Türkçeyi yaşatmanın bir diğer yolu, edebiyatın gücünden yararlanmaktır. Türk yazarlarının eserleriyle Türkçeyi daha etkin kullanabiliriz.

Medya organlarının sorumluluğunu unutmamalıyız. Televizyon, radyo, internet ve diğer medya araçları, dilin doğru kullanımına özen göstererek toplumu bilinçlendirebilir. Medya, dilin doğru kullanımı konusunda büyük bir sorumluluğa sahiptir. Bu nedenle, televizyon dizilerinde, haberlerde ve reklamlar gibi her alanda dilin doğru kullanılmasına dikkat edilmelidir.

Dilimizin köklerine sahip çıkmalıyız. Türkçede kökeni eskiye dayanan birçok kelime bulunmaktadır. Bu kelimelerin unutulmasına ve yerini yabancı kelimelere bırakmasına karşı çıkmalıyız. Dilimizin kökenine inmek ve eski kelimeleri günümüzde tekrar kullanmak, kültürel mirasımıza sahip çıkmamız anlamına gelir. Bu da Türkçemizi koruma yolunda önemli bir adımdır.

Dilimizi korumak, geleceğimize sahip çıkmak demektir. Türkçenin korunması ve yaşatılması hepimizin sorumluluğundadır. Dilimize sahip çıkmak, tarihimize ve kültürümüze sahip çıkmak anlamına gelir. Unutmayalım ki, bir milletin bağımsızlığı kadar dili de onun varlığının temel taşıdır. Hep birlikte, dilimize hak ettiği değeri verelim ve onu geleceğe taşıyalım.

Dilimiz, kimliğimizin bir parçasıdır ve bizler, bu kimliğe sahip çıkarak Türkçeyi yaşatabiliriz. Eğer dilimizi kaybedersek, kültürel kimliğimizi de kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırız. Hep birlikte, Türkçemizi geleceğe taşımak için bilinçli adımlar atmalı ve dilimize sahip çıkmalıyız.

MAZERET ÜRETME HASTALIĞI

Mazeret kelimesinin sözlükteki açılımı; bir kusurun, bir suçun elde olmadan işlendiğini öne sürme, nedenini ise kendi dışında olduğuna dayandırmaktır. Gerçek potansiyelini ortaya koyamayan, toplumdaki yerini gerçek ölçüde sağlayamayan kimselerde oldukça sık rastlanan bir durumdur.

Mazeret üretme kişinin fiziksel ve psikolojik eksikliği örtmek için kendine adeta koruyucu bir duvar örmesidir. Kişi, o duvarın arkasında kendine güvenli bir ortam hazırladığını sansa da bu kısa sürecek bir durumdur. Çünkü ürettiği bahaneler onu birkaç saat, birkaç gün ya da geçici bir süre koruyabilir. Sonunda her ne kadar mazeret ürettiği durumdan geçici bir süre kurtulsa da sonunda o bahane ürettiği durumla karşı karşıya kalacaktır.

Peki insan neden mazeret üretir? Sorumluluklardan kaçmak için mi? Başaramayacağına emin olduğu için mi? Kendine güvenmediği için mi? Yoksa tembelliğin daha cazip olduğunu düşündüğü için mi? Bence cevap hepsi. Sınava gireceği çok önceden belli olan bir öğrenci düşünelim, sınava kadar düzenli çalışmayıp sınava girdiğinde muhtemelen istediği sonucu elde edemeyecektir. Bu durumunu ise birtakım mazeretler üreterek kendini savunmaya alacaktır. "Sınav çok zordu", "hastaydım" gibi cümlelerin arkasına sığınarak içinde bulunduğu durumdan kendini kurtarmaya çalışacaktır. İnsan, başarısızlığı kendisiyle özdeşleştiremez. Böyle bir durumla karşılaştığında mazeret üretir. Oysa başarı söz konusu olduğunda "ben yaptım" gibi cümlelerle durumu anında kendiyile özdeşleştirir.

Mazeret üreten insanlara baktığımızda ilk başta mutlu gibi gözükseler de aslında çoğu şeyden yoksundurlar. Başarılı olmak isterler ama yataktan kalkamayacak kadar yorgun, fit görünmek isterler fakat her gün spor yapamayacak kadar üşengeç haldedirler. Yapmak istedikleri her şeyi mazeret üreterek ertelerler, ve sonunda o can alıcı kelime dökülür dudaklarından "keşke..." Bu kelimeyi telaffuz ettikleri an artık her şey için çok geçtir. Artık isteseler de yapacak bir şey yoktur. Durumu kabullenmekten başka ellerinden bir şey gelmez maalesef...Oysa vakit ne kadar çabuk geçiyor. Mazeret üreten kişilere "keşke" kelimesini kullanmadan bunu anlamak zor geliyor. Elimizdekiler gitmeden, sonradan pişman olmamak için mazeret üretmeyi dozunda tutmayı öğrenmemiz lazım.

Hayat devam ettiği sürece hiçbir şey için geç değildir. Kendimizin farkında olmalı, biz ne kadar mazeretlerle oluşturduğumuz duvarın arkasındayız fark etmeliyiz ki o duvar yıkılınca bize zarar vermesin

SESSİZLİK

Bazen susmak, en büyük cevaptır. Ama herkes bu dili anlayamaz. Kimileri suskunluğu zayıflık sanar, kimileri de cehalet. Oysa gerçek şu ki “suskunluğum asaletimdendir, her lafa verilecek bir cevabım var elbet. Lakin bir lafa bakarım, laf mı diye? Bir de söyleyene bakarım, adam mı diye?” Mevlana'nın bu sözü, her söylenene vebal vermenin gereksiz olduğunu anlatıyor. Çünkü bazı sözler değersizdir, bazı insanlarda.

Konuşmayı marifet sananlar vardır. Laf kalabalığıyla akıllı gözükenler, boş tenekeden farksızdır. Gürültü yaparlar ama içi boştur. Onlar için önemli olan ses çıkarmaktır. Anamlı olup olmaması farketmez. Çünkü “lügatında ne kadar çok kelime olursa olsun; kendini anlatmak için bazen sessizliği seçersin” sessizlik, bazen bin kelimeye bedeldir. Çünkü gerçek güç, gerektiğinde konuşmak değil, ne zaman susacağını bilmektir.

Bir de haddini bilmeden konuşanlar vardır. Her şeyi bildiğini sanıp, asıl bilmesi gerekeni bilmeyenler. İnsanlar, ne söylediklerinden önce kime söylediklerini düşünmeli. Karşısındakinin sessizliği, bilgisizliğinden, korktuğundan, utandığından değil, vakit harcamaya değmeyeceğindendir. “ haddini bilmedikten sonra çok şey bilmek işe yaramaz. Suskunluk yanılmadır. Çünkü susan konuşursa kimse kaldıramaz” işte bu yüzden, susan birini küçümsemek büyük hatadır. Çünkü konuştuğunda, bir çok kişinin taşıyamayacağı gerçekler ortaya dökülebilir.

Sessizlik, aslında bir zeka göstergesidir. İnsan ne kadar çok şey bilirse, o kadar az konuşur. Çünkü bilginin ağırlığını taşımak, laf kalabalığı yaparak değil, gerektiği zaman gerektiği kadar konuşarak olur. Ama bazıları bunu anlayamaz. Onlar için sessizlik, sadece bir boşluktur. Oysa sessizlik, anlamayanlar için boşluk, bilenler için derinliktir.

Bazı insanlar her söylenene cevap vermez. Çünkü cevap vermek, muhattap olmaktır. Ve herkes muhattap olunmayı hak etmez. Suskunluk, bazen en büyük tokattır. Kimine görmezden gelerek, kimine hiç bir şey söylemeyecek dersini verirsin. En güzel cevap, bazen hiç cevap vermemektir. Çünkü bazen sessizlik, söylenebilecek her sözden ağırdır.

Herkes konuşabilir ama herkes susmayı beceremez. Konuşmak sıradandır, susmak ise sanattır. Sessizlik, bazen en etkili sözdür. O yüzden boş konuşanlara, haddini bilmeyenlere en güzel cevap, derin bir sessizliktir. Çünkü herkes suskunluğun dilinden anlamaz ama anlayanlar için bu, en büyük mesajdır.

AKİF VE NEYZEN

Dostluk kavramı... Hiç düşündünüz mü bunu? Kapsamı düşünce ötesi bir kavram. Çoğu şeyi içinde barındıran bir gökyüzü gibi. Peki bir yıldız düşürmeye hazır mısınız o gök yüzünden. Hayat kesişim ve dönüm noktalarından oluşan bir yolculuktur. Ağları ören kaderi ve pek doğal olan ölümü de içinde barındıran uzun soluklu bir yol. Hep derim insan

topraktansa aşk ve dostluk hep ruhtan bir parçadır. Ruha yüklenen hisler sonsuzlukta bir huzurdur. Bir dostunuz varsa hayat suyu ruhunuza hep damlar. Ve şimdi size ilgimi çeken bir dostluktan bahsetmek istiyorum. Nasıl desem? Sanki bir mıknatıs gibi bu dostluk. Zıt ruhların birbirini çekişi. Bir yandan muhteva yüzünden edebi ekollerden realist, dini, milli ve ahlaki değerlerden taviz vermeyen, veteriner ve vatan şairi Mehmet Akif diğer yanda şair, yazar, fikir adamı ancak temizlik konusunda katlanılamayan ve ney ustası olduğu kadar alkol bağımlılığı da en az Hazar denizi kadar büyük olan Neyzen Tevfik. Hayat onların yollarını kesiştirdiğinde iki yetenekli gençti. Mehmet Akif, Neyzen'in ney sesini ruhunda hissetmiştir. Onun yolunu yollarına ekledi. O yolda ne kadar yürüdüler de yol hep çıkmazlara gebeydi. Bin kere yeminini bozduran ama bir kere bile çıkmadığı meyhane duvarlarını. Rakıya ekmek doğramış bir adamdı. Yüz güzel söz işitilen Mehmet Akif'in ağzı bozuk bin küfürlü Neyzen'di o. Yanlış anlamayın dostluk mantık ister demiyorum. Aşk gibi bir şey bu herkes yoluna bir kutup yıldızı ister ve sebep aramaz. Ve bu dostlukta Mehmet Akif'in ölümüne kadar sürmüş hiçbir ideolojik farklılık ve yaşama teslim olmamış çok özel bir dostluktur.

KIRGIZİSTAN`DA NEVRUZ

Nihayet beklediğim o gün gelmişti. İlk defa Asya ülkelerinden biri olan Kırgızistan'a gitmiştim. Kırgızistan'ı dolaşmak isterken çarşıda bir telaş vardı. İlk başta anlamlandıramadım. Daha sonra orada bulunan bir satıcıya bu durumun nedenini sordum. O da beni çok güler yüzle karşıladı ve bugünün Nevruz Bayramı olduğunu söyledi. Şaşkınlıkla telefona baktım ve tarihin 21 Mart'ı gösterdiğini gördüm. Satıcıya teşekkür ederek oradan uzaklaştım. Çarşıda ilerlemeye devam ettim. Gözüme kapı kapı dolaşan bir grup çocuk ilişti. Çocukların ellerinde küçük kırmızı kese kağıtları gördüm. Biraz yaklaşıp daha dikkatli bakınca kese kağıtlarının içinde kuruyemiş olduğunu gördüm. Bir grup gençte duvarlara posterler asıyordu. Posterlere baktığımda akşam büyük meydana bir etkinlik olacağını gördüm. Hava kararmaya başlamıştı. Taksiye binip otele vardım. Etkinliğe yetişmek için aceleyle hazırlandım. Uyumlu olması için posterlerde gördüğüm gibi renkli giyinmişim. Meydana gitmek için bir taksi çevirdim. Meydana yaklaşırken kulağıma hoş bir müzik sesi ilişti ve daha çok heyecanlanmışım. Meydana vardığımda çok büyük bir etkinlikle karşılaştım. Etrafta renk renk süslemeler, yanan ateşler, ortada çeşit çeşit yemeklerin olduğu büyük bir sofra vardı. Güler yüzle bir kadın beni karşıladı ve sofraya davet etti. Hiç tatmadığım yemekleri tatmışım. Yemekler yendikten sonra geleneksel kıyafetleriyle halk oyunları oynamaya başladılar. Keyifle izliyordum. Gecenin ilerleyen saatlerinde ateşi canlandırdılar ve sırayla üzerinden atlamaya başladılar. İlk başta çok tedirgin oldum, tehlikeli görünüyordu ama atlayanların yüzündeki mutluluk içimi ısıtmıştı. Nedenini birine sordum. Böyle yaparak kötülüklerden arındıklarına ve böylece yeni yıla temiz başladıklarına inanıyorlarmış. O gün anladım ki Kırgızlar bu bayrama çok önem veriyorlar. Daha sonra araştırdım ki bu bayramın sadece Kırgızistan'da değil Orta Asya'dan Balkan ülkelerine kadar kutlanıldığını öğrendim. İnsanların bu bayram vesilesiyle birlik ve beraberlik içerisinde yeni yılı neşe ve sevinçle karşıladıklarını görmek beni mutlu etti.

Fatma Sare AKALIN

Meryem Gül ECE

Ecrin Nur ABA

Büşra KÖROĞLU

Havva Ceren BÜKE

“YILKI ATI”ROMANI ÜZERİNE BİR İNCELEME

Abbas Sayar'ın Yılkı Atı romanında anlatmak istediği şey oldukça basit ve bir o kadar da çarpıcıdır. Anlatım yalındır. Konusu bir atın yıllarca kullanıldıktan sonra yılkılığa, yazı yabana atılmasıdır. Atlar şansları varsa sonraki bahara kadar yaşarlarsa sahipleri tarafından geri alınacaklardır. Ancak açlık, ölümcül soğuk ve kurt atlara zorlu bir mücadele yaşatacaktır. Hikayenin ana karakteri Doru o sene ilk defa yılkılığa bırakılır. Yıllarca sahibine para kazandırıp onu gururlandırır da yakasını kurtarmaz. İlk günlerde köyüne geri dönmek ister ama sahibi onu taşıyınca geri dönmek zorunda kalır. Günlerce boş boş arandıktan sonra bir at sürüsüyle karşılaşır. Onlar da onun gibi yılkılığa bırakılmışlardır. Sürüyle gezmeye başlayan Doru kendisine bir arkadaş bile edinir. Her gün birbirinin aynısıdır. Ancak bir gün yoğun bir kar fırtınası bastırır. Atlar, kurtlar tarafından çevrelenir. Çekişmeli bir mücadele başlar. Atlar durumu kurtarmayı zor da olsa başarır. Ancak Doru'nun arkadaşı Çılgır kurtlar tarafından öldürülür. Doru da ağır yaralanır. Bir köyün meydanına gider ve olduğu yere çöker. Sabah olduğunda köylüler durumu fark eder. Ancak kimse atı evinde beslemeyi kabul etmez. Sonunda bir adam onu almaya karar verir. Doru günler sonra iyileşir. Sürüye geri döner. Aradan aylar geçer. Sahibi onun ölmediğini öğrenir ve geri dönmesini ister. Bunu yapmanın tek yolunun ise onu tayıyla kandırmak olduğunu bilir. Planını yapar ve hazırlıklarını tamamlar. Doru'nun tayını da alıp yola çıkar. Ancak işler planladığı gibi gitmez. Tayını gören Doru ve annesini gören tay birlikte kaçmayı başarırlar. İbrahim günlerce iki atı arasa da onları bulamaz. Hem Doru'yu hem de tayı birden kaçırdığı için çok üzülür ve büyük pişmanlıklar yaşar. Yani hikaye aslında insanın bencilliğinin bir atın üzerinden yansımasıdır. Aynı zamanda Anadolu'da yaşanan olayları bize daha iyi aktarmıştır. İkiyüzlülüğün ve açgözlüğün en açık halidir. İbrahim'in Doru gençken yaptığı hizmetlerine karşılık yaşlanınca yüzüne bakmaz oluşunun tek sebebi paradır. Doru'yu yılkılığa bırakmasının en önemli nedeni de artık onu boş olarak görmesidir. Aynı şekilde Doru'nun tayını kullanmasının tek mantıklı açıklaması da Doru'nun soyunun uğurlu ve güçlü olduğuna inanmasıdır. Doru'nun tayı ona sözde uğuru, gücü ve parayı getirecektir. Ama ava giderken avlanmış ve atları elinden kaçırmıştır. Köydeki itibarı da sarsılmış ve herkes onu küçük görmeye başlamıştır. Aslında eleştirdiklerinin hepsi kendinde de vardır ama bunu kabul etmez. Yılkılığa bırakmayı da atalarından gelen bir özellik olduğunu söyleyerek kestirip atar. İşte tipik bir insan modeli karşımıza çıkar: ikiyüzlü, kaba, alçak... Kısaca kötü bir insan. Yani Abbas Sayar bize şunu sorar: Siz hayatta Doru musunuz İbrahim misiniz?

YILKI ATI

POLİSİYE ROMAN TUTKUSU

Bazı cinayetler sadece bir suç değildir, bazı sırlar çözülmekten çok daha fazlasını gerektirir. Tirzah Price, edebiyatın en klasik hikayelerini alıp, onları zekice kurgulanmış suç ve gizem öykülerine dönüştürüyor. “Akıl ve Cinayet” ve “Aşk ve Kuşku”, sadece olay örgüsüyle değil karakterlerin akıl oyunları, şüpheleri ve gerilim dolu mücadeleleriyle de sizi içine çekiyor. Bu romanlar, sadece bir cinayeti çözmeye değil, her detayın ardındaki mantığı keşfetmeye davet ediyor.

Akıl ve Cinayet

Jane Austen’in zarif ve disiplinli dünyasında, bir cinayet işleniyor. Elinor ve Marianne, kendilerini tehlikeli bir soruşturmanın içinde buluyor. Ancak bu, basit bir suç değil, kusursuz planlanmış, ardında zekice gizlenmiş ipuçları bırakan karmaşık bir bilmece. Elinor'un mantığı ve gözlem yeteneği, Marianne'nın sevgileriyle birleştiğinde, gerçek yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyor. Ama bu yolculuk, düşündüklerinden çok daha fazla tehlike barındırıyor. Güvenilmez tanıklar, şaşırtıcı itiraflar ve her sayfada daha da derinleşen gizem

Tirzah Price, klasik edebiyatı polisiye kurguyla harmanlarken, okuru sadece bir suçun çözümüne değil, karakterlerin akıl yürütme süreçlerine de ortak ediyor. “Akıl ve Cinayet” zeka, mantık ve sabır gerektiren, her satırı detaylarla örülmüş bir gerilim romanı. Sayfaları çevirdikçe, akıl oyunlarının içinde kaybolacaksınız.

Aşk ve Kuşku

Bazı cinayetler, sadece delillerle çözülmez. Bazen şüphe, en büyük ipucu dur. Lizzie Bennet ve Dancy, hiç beklenmedikleri bir olayın ortasında bulurlar kendilerini. Bir cinayet, saygın bir toplumun içindeki tehlikeli sırları gün yüzüne çıkarır, Lizzie, sadece mantığına değil, gözlem yeteneğine de güvenmek zorunda. Ancak her yeni ipucu, sadece olayı değil, kendisini de sorgulamasına neden oluyor.

Tirzah Price, “Aşk ve Kuşku” da okuru ters köşeye yatıran olay örgüsüyle, suç ve şüphe üzerine kurulu bir hikaye anlatıyor. Bu kitap klasik anlatıların ötesine geçerek, sizi karakterlerin akıl yürütme süreçlerine sürüklüyor. Her karakterin gizlediği bir şey var ve gerçek, ancak detaylarda saklı.

Polisiye edebiyatının tartışmasız kraliçesi Agatha Christie, yazdığı her romanla okuru şüphe ve merak içinde bırakmayı başarmıştır. Onun kurguları genellikle mükemmel işlenmiş planlar, şaşırtıcı ipuçları ve ters köşelerle doludur. Hercule Poirot ve Miss Marple gibi unutulmaz karakterleriyle, insan psikolojisini ve suçun ardındaki motivasyonları incelikle işler. Christie'nin romanları, mantık yürütmeye ve detayları dikkatle takip etmeye dayalıdır; okuyucu, dedektifle birlikte suçun iç yüzünü çözmeye çalışırken adeta bir zihin egzersizi yapar.

Tirzah Price ise benzer bir polisiye zekasını, klasik edebiyatla birleştirerek bambaşka bir yaklaşım sunuyor. O, bildiğimiz hikayeleri tamamen yeni bir kurgu içinde, suç ve gizem unsurlarıyla yeniden ele alıyor.

Agatha Christie'nin kesin kanıt ve akıl yürütmeye dayalı yaklaşımı yerine, Price'ın karakterleri olayları çözerken hem içsel çatışmalarını hem de toplumsal engelleri almak zorunda kalıyor. Christie'nin dedektifleri, mantık ve yöntemle ilerlerken, Price'ın karakterleri, zeka ve sezgin yanı sıra duygusal bağlar ve geçmiş deneyimleriyle de ipuçlarını değerlendiriyor.

Agatha Christie'nin eserlerini sevenler, Tirzah Price'ın eserlerinde benzer bir çözümleme süreciyle karşılaşacak. Ancak Price, alışılmış suç dünyasına dahil ederek, olaya farklı olaya farklı bir bakış açısı katıyor. Suç, şüphe ve zekanın birleştiği bu dünyaya adım atmaya hazır mısınız?

“İnsanların gerçeği saklama biçimleri, gerçeğin kendisinden daha karmaşıktır”

~Tirzah Price~

“Bazen gerçek, yalnızca göz önündeki bir yalanın gölgesinde saklanır”

~Tirzah Price~

“Suçlular her zaman hata yapar. Önemli olan, o hatayı yakalayabilmektir”

~Agatha Christie~

Bir Yolculuktan Daha Fazlası

Küçük bir sahil kasabasında yaşayan Zeynep ve Betül, çocukluktan beri en yakın dostlardı. İki kız da büyük şehirleri, uzak dağları, farklı hayatları görmek istiyorlardı. Her gün okul çıkışında birlikte kasabanın tren istasyonuna giderler, hiç bıkmadan elbet bir gün trenlerden birine binip bilinmeyen yerlere gitmenin ve başka dünyalara yolculuk yapmanın hayalini kurarlardı.

Yıllar sonra her zamanki gibi hayal kurdukları bir gün, kasabaya eski bir gezi treni geldi. Tren, hayallerinden çıkıp gelmiş gibiydi; üzeri ahşap detaylarla süslenmiş, kırmızı ve yeşil rengiyle boyanmıştı. Vagonları ise gepgeniş camlarla kaplıydı. Zeynep ve Betül, trenin güzelliğine kapılarak öylece tatlı bir tebessümle izlerken, trenin kondüktörü onları fark etti. Yanlarına geldi ve “Bu tren, çevre kasabalara kısa bir dostluk yolculuğuna gidiyor. Küçüklüğünüzden beri hep görüyorum sizi burada. İsterseniz siz de katılabilirsiniz,” dedi. Bu teklif, Zeynep ve Betül için hayallerine açılan bir kapıydı. Hemen ailelerinden izin aldılar, heyecanla trene binip yerlerine oturdular. Vagonun içinde her şey çok güzeldi sanki onları başka bir zamana götürmek için hazırlanmış gibiydi. Tam da hayal ettikleri gibi. Tren yavaşça hareket ettiğinde, bu iki dostun sevinçten kalpleri çıkacaktı sanki. Gözlerinin önünden o masum çocukluk anıları film şeridi gibi geçti. Sanki renkli çiçeklerle dolu bahçeler, hayallerindekilerden bile güzeldi. Zeynep, bu güzellik karşısında gözlerini kırpmadan dışarı bakarken, Betül dostunun heyecanını paylaşıyordu.

Yol boyunca kahkahalarla dolu, zaman zaman duygusal anlar yaşadılar. Betül, bir gün büyük bir şehirde resim yapmayı öğrenmek istediğinden bahsetti. Zeynep ise bu anıları bir kitaba dönüştürme ve dostluklarını başkalarıyla paylaşma hayalini anlattı. Bu paylaşım, ikisine de aralarındaki dostluğun ne kadar özel olduğunu, hayal kurmanın aslında ilk adım olduğunu gösterdi. Çocukluk hayallerine sessiz bir teşekkür sundular.

Tren, birkaç kasabadan daha geçip onları birbirinden güzel yerlerle tanıştırdı. İkisi de her gördükleri şeyden yeni bir mutluluk duyuyor, birlikte her ayrıntıyı keşfetmekten keyif alıyordu. Bu kısa yolculuk, onların hayallerini daha da büyüttü; birlikte keşfedecekleri daha çok yer olduğunu ve bu dostluk yolculuğunun yıllarca devam edeceğini düşündüler.

Tren kasabaya döndüğünde, yolculuğun bitmesini istemiyorlardı. Fakat ikisi de kalplerinde bir şeyin değiştiğini sevinçten kalpleri çıkacaktı sanki. Gözlerinin önünden o masum çocukluk anıları film şeridi gibi geçti. Sanki renkli çiçeklerle dolu bahçeler, hayallerindekilerden bile güzeldi. Zeynep, bu güzellik karşısında gözlerini kırpmadan dışarı bakarken, Betül dostunun heyecanını paylaşıyordu.

Yol boyunca kahkahalarla dolu, zaman zaman duygusal anlar yaşadılar. Betül, bir gün büyük bir şehirde resim yapmayı öğrenmek istediğinden bahsetti. Zeynep ise bu anıları bir kitaba dönüştürme ve dostluklarını başkalarıyla paylaşma hayalini anlattı. Bu paylaşım, ikisine de aralarındaki dostluğun ne kadar özel olduğunu, hayal kurmanın aslında ilk adım olduğunu gösterdi. Çocukluk hayallerine sessiz bir teşekkür sundular.

Tren, birkaç kasabadan daha geçip onları birbirinden güzel yerlerle tanıştırdı. İkisi de her gördükleri şeyden yeni bir mutluluk duyuyor, birlikte her ayrıntıyı keşfetmekten keyif alıyordu. Bu kısa yolculuk, onların hayallerini daha da büyüüttü; birlikte keşfedecekleri daha çok yer olduğunu ve bu dostluk yolculuğunun yıllarca devam edeceğini düşündüler.

Tren kasabaya döndüğünde, yolculuğun bitmesini istemiyorlardı. Fakat ikisi de kalplerinde bir şeyin değiştiğini hissediyordu; bu yolculuk, dostluklarını derinleştirmişti. Artık

trenler, uzaklara gitmenin ötesinde, yeni dostluklara ve hayallere açılan kapıların simgesiydi. Zeynep ve Betül, o günden sonra her tren gördüklerinde birlikte hayaller kurmaya devam ettiler; çünkü biliyorlardı ki dostluk, bazen bir tren yolculuğuyla başlar ve ömür boyu sürer.

KASTRE

*Dil ve
Edebiyat*

